

[Holger K. Nielsen]

nomiske problemer. Men bemærk, at jeg siger visse. Det er helt ved siden af og en fordrejning af debatten at skære alle boligejere over én kam, for sandheden er, at boligejerne er stillet meget forskelligt. I forlængelse af Ølgaardudvalgets rapport er i de senere år udtrykket boliglotteri kommet ind i debatten, og her tænkes normalt på lejeboligsektoren.

Men sandheden er, at boliglotteriet er større på ejerboligområdet. Der er en kolossal forskel på, om man har købt hus i f.eks. 1970'erne eller i de senere år. Der er således nogle meget store generationsbestemte spændinger på ejerboligmarkedet, hvor de, der er i klemme, groft sagt kan rubiceres i to grupper: De, der købte hus i højrenteperioden i starten af 1980'erne, og de, der har købt hus til en pris i de senere år, der så at sige ikke har nået at tilpasse sig skattereformen og den lavere inflation. Ikke mindst den sidstnævnte gruppe er i klemme. Her er tale om mennesker, som i mange tilfælde er yngre familier, som har små børn og er belastet af store udgifter til daginstitutioner osv. Dem vil vi godt være med til at hjælpe.

Omvendt sidder de, der købte hus i 1960'erne og starten af 1970'erne, ganske godt i det. De blev hjulpet af inflationen og sidder for de flestes vedkommende i en god bolig til en overordentlig rimelig husleje. Mange er på trods af prisfald i de senere år stadig væk i stand til at tjene på det, når de sælger deres hus.

Der er tidligere under debatten her henvist til forskellige skattepolitiske redegørelser osv. Jeg vil henvise til den virkelige verden.

Den virkelige verden er i de senere år beskrevet af dagbladet B.T., som har kørt en større artikelserie – eller kampagne, om man vil – om det, man så smagfuldt har kaldt massakren på boligejerne. Søndag den 22. april 1990 er der nogle eksempler fra den virkelige verden på, hvad det vil sige at være en massakreret boligejer. Der nævnes f.eks. en person, der hedder hr. Lars Peter Gammelgaard. Han bor Paludan Müllersvej i Århus. Hr. Lars Peter Gammelgaard købte sit hus i 1975 for 575.000 kr.

Det fremgår, at han har en gæld i huset på 100.000 kr., og at huset i dag er vurderet til 900.000 kr. Det vil sige, at hvis denne massakrede boligejer i dag er i stand til at sælge sit hus til vurderingen, er han faktisk i stand til at tjene 325.000 kr. på det pågældende hus alene i værdistigninger. Kan man sige, at han er så dårligt stillet?

Der er også en anden massakreret boligejer, der hedder hr. Flemming Kofod-Svendsen. Han bor Kajerødgade i Birkerød. Denne boligejer købte sit hus i 1977 for 950.000 kr. Det fremgår, at det i mellemtiden har været vurderet til 1,5 mio. kr., men at det i dag er vurderet til 1,35 mio. kr. Huset er ganske vist faldet i værdi, det er da rigtigt nok, men stadig væk er denne massakrerede boligejer sandelig i stand til at hente omkring 400.000 kr. i fortjeneste, hvis han sælger sit hus til vurderingen.

Det er slet ikke rimeligt at skære alle ejerboligerne over én kam. Der er adskillige, som sidder forholdsvis billigt i det, og som er i stand til at tjene på det, når de sælger deres huse. Ville det ikke være rimeligt, om disse veletablerede boligejere, som jeg har nævnt et par eksempler på her, bidrog til at hjælpe de boligejere, som er i klemme, f.eks. igennem en kapitalvindingsbeskatning af de fortjenester, de får ud af det? Måske ved en større differentiering af lejeværdien? Der er flere muligheder, f.eks. værdistigningsafgift.

Der er flere muligheder, som vi er villige til at drøfte, men vi vil meget gerne have ind i debatten, om det ikke ville være rimeligt at diskutere det, vi har kaldt solidarisk omfordeling blandt boligejerne, hvor de, der sidder ganske godt i det, medvirkede til at lette forholdene for dem, der er i klemme.

Vi har intet imod, at folk ejer deres egen bolig – det er bestemt en boligform, som har fordele – men vi har noget imod, at man kan tjene på at eje en bolig. Det er der altså fortsat mange der gør. Vi står ikke for en politik, hvor folk bliver jaget fra hus og hjem, men vi vil ikke være med til at udstede garantier for, at man ikke i fremtiden vil ramme fast ejendom beskatningsmæssigt.

Det er efter vores opfattelse helt usagligt at give en sådan generel garanti for, at boligejernes økonomiske forhold ikke forringes – også med EF-udviklingen in mente. En sådan garanti tager slet ikke højde for, at der, som jeg har nævnt, er enorm forskel på boligejernes faktiske situation.

Vi afviser totalt en nedsættelse af lejeværdien. Hvis den metode skal bruges til at lette forholdene for de boligejere, som er i klemme, som det har været fremme, vil det være danmarkshistoriens hidtil dyreste redningsaktion, i og med, at det er de veletablerede boligejere,